

Ik kwam altijd weer terug

“Mijn vroegste herinneringen liggen in Den Bosch. ’s-Hertogenbosch. Die discussie over Den Bosch en ’s-Hertogenbosch, daar word ik wel eens moe van. In ieder geval ben ik een echte Bosschenaar. Ik ben geboren bij Sluis 0. Aan het Hinthamereinde.” Hoewel Albert Verlinde, bij wijze van spreken, inmiddels de zeven wereldzeeën bevaren heeft, blijft hij in hart en nieren een Brabander en een rasechte Bosschenaar. “Waar we ook woonden in Nederland, want toen ik vier was verlieten we de stad, we kwamen altijd weer terug in Den Bosch. Mijn familie woonde hier, dat was op zich al reden genoeg. Met de carnaval kwamen we naar Oeteldonk. Dan liep opa met de trombone voorop in de optocht en mijn ooms en tantes in een lange sliert daarachter. Het was trouwens ook met carnaval dat ik mijn man, Onno Hoes, ontmoette. Dat was in 1992 in ’t Wild Varken. Ik stond achter de bar en hij op de verwarming. Wat bleek? Dat we bij elkaar om de hoek gewoond hadden, dat hij in het appartement van mijn tante gewoond had en wat al niet meer, kortom: onze levens waren tot op dat moment parallel verlopen... dat even terzijde. Ik herinner me natuurlijk hoe opa me mee nam naar de Sint-Jan en het uitzicht op de Zuid-Willemsvaart, de geur van koffiebranderij De Drie Mollen. En dat is ook wat ik opzoek. Ik houd ervan op vertrouwd terrein te zijn, ik wil als het ware struikelen over de vrienden en familieleden. Dat is Den Bosch. Je hebt hier de kern en daar worden steeds ringen omheen gebouwd en altijd blijft die band met die oude kern bestaan. Families blijven verbonden. Ik kreeg vroeger geld van mijn oma om snoep te kopen in zo’n klein snoepwinkeltje. Kwam ik thuis en dan vroeg oma wat ik gekocht had. Dan liet ik haar het snoep dat ik gekocht had, zien en wanneer ze vond dat ik te weinig gekregen had voor haar goede geld, ging ze verhaal halen. Dan krijg je zo’n Bossche situatie: ‘Oh, was dat jouw kleinzoon, Pietje?’ Je raadt het al? Dan kreeg ik er snoep bij.”

De andere opa van Albert Verlinde werd nog eens gehuldigd omdat hij op hoge leeftijd nog iedere ochtend de plantsoenen op de Aartshertogenlaan ging opruimen: “Hij had een papierprikker en ging secuur te werk. Er is nog eens een pagina aan hem gewijd in een van de grote ochtendbladen. Die man hield van zijn stad en zorgde er voor dat zijn stuk schoon bleef. Kijk, dat mis ik tegenwoordig: de Bosschenaar is wat minder ambitieus. Er hangt een teneur van ‘wij zijn leuk van onszelf’ en daardoor blijft er teveel liggen. Er zou wel wat peper in de bekende plek kunnen. Den Bosch is natuurlijk een heerlijke stad! Waar Cuba zijn sigaren heeft, hebben wij chocoladebollen, de Sint-Jan, de Binnen-Dieze, de Zuid-Willemsvaart, och teveel om op te noemen..., maar daar moeten we wel iets mee doen. Een Bosschenaar is niet dol op veranderingen. Zo vind ik zelf het nog altijd wat jammer dat de ambachten uit de stad verdwenen zijn. Vroeger zaten die in de Uilenburg en de Korte Putstraat. Waar zie je nu nog een smederij? Of een fietsenmaker? Goed, Uilenburg is prachtig geworden en de Korte Putstraat ook, maar er is iets voor ingeleverd en dat komt niet meer terug. Dat is toch jammer?”

V&V Entertainment, het productiebureau van Albert Verlinde en Roel Vente is eveneens in ’s-Hertogenbosch gevestigd. “We hebben wel eens overwogen om naar de Randstad te gaan, maar waarom eigenlijk? We zitten hier goed. Bouwen zo nodig een stukje bij en de premières vinden plaats in het Theater aan de Parade, waar ik zelf, toen het nog Casino heette, Willem Nijholt, Jasperina de Jong, Jos Brink en anderen opwachtte om ze te interviewen voor de schoolkrant. En heus, iedereen komt graag naar Den Bosch.”